

Asia C-443/19**Unionin tuomioistuimen työjärjestyksen 98 artiklan 1 kohdan mukainen
ennakkoratkaisupyynnön tiivistelmä****Jättämispäivä:**

7.6.2019

Ennakkoratkaisupyynnön esittänyt tuomioistuin:

Tribunal Superior de Justicia del País Vasco (Espanja)

Ennakkoratkaisupyynnön esittämistä koskevan päätöksen tekemispäivä:

24.4.2019

Kantaja:

Vodafone España S.A.U.

Vastaaja:

Diputación Foral de Guipúzcoa

Pääasian kohde

Tribunal Económico-Administrativo Foral de Guipuzkoan (T.E.A.F.; Gipuzkoan taloudellis-hallinnollinen alueellinen valituslautakunta, Espanja) päätöksen, jolla hylättiin julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien yksinoikeudellisen käytön toimilupaa koskevan varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavan veron oma-aloitteisten ilmoitusten oikaisu- ja palautusvaatimukset osittain hyväksyvistä ratkaisuista tehdyt valitukset, riitauttaminen.

Ennakkoratkaisupyynnön kohde ja oikeudellinen perusta

SEUT 267 artiklaan perustuva ennakkoratkaisukysymyksen tarkoituksena on selvittää, onko sellainen kansallinen lainsäädäntö, jonka nojalla kannetaan varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista yleistä veroa, joka on yleisesti sovellettavissa julkisen omaisuuden hallinnollisiin toimilupiin, radiotaajuuksien käytöstä sellaiselta teleoperaattorilta, joka on jo velvollinen

suorittamaan taajuusmaksuksi kutsuttua maksua, yhdenmukainen direktiivin 2002/20 kanssa.

Ennakkoratkaisukysymys

”Onko sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2002/20/EY (EYVL 2002, L 108, 24.4.) 13 artiklaa ja sitä vastaavia ja täydentäviä artikloja tulkittava niin, että niiden vastaista on, että Espanjan kuningaskunta ja erityisesti verotuksellisesti autonominen Gipuzkoan historiallinen alue kantaa maksua radiotaajuuksien käytöstä teleoperaattorilta — joka on jo velvollinen suorittamaan taajuusmaksuksi kutsuttua maksua — julkisen omaisuuden hallinnollisiin toimilupiin yleisesti sovellettavan varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavan yleisen veron perusteella ja kyseistä veroa sääntelevän historiallisen alueen lainsäädännön mukaisesti.”

Unionin oikeussäännöt, joihin viitataan

Unionin oikeussäännöt

Sähköisiä viestintäverkkoja ja -palveluja koskevista valtuutuksista 7.3.2002 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivi 2002/20/EY (valtuutusdirektiivi), erityisesti 12 ja 13 artikla.

Euroopan unionin tuomioistuimen oikeuskäytäntö

Tuomio 12.7.2012, Vodafone España ja France Telecom España (C-55/11, C-57/11 ja C-58/11, EU:C:2012:446).

Tuomio 18.9.2003, Albacom ja Infostrada (C-292/01 ja C-293/01, EU:C:2003:480).

Tuomio 6.10.1982, Cilfit ym., (283/81, EU:C:1982:335)

Tuomio 30.1.2019, Belgia v. komissio (C-587/17 P, EU:C:2019:75)

Tuomio 15.3.2017, Aquino (C-3/16, EU:C:2017:209)

Tuomio 17.7.2014, Torresi (C-58/13 ja C-59/13, EU:C:2014:2088)

Tuomio 9.9.2015, X ja van Dijk (C-72/14 ja C-197/14, EU:C:2015:564)

Tuomio 18.1.2017, IRCCS - Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17)

Kansalliset oikeussäännöt, joihin viitataan

3.11.2003 annettu yleinen televiestintälaki 32/2003 (Ley 32/2003, de 3 de noviembre, General de Telecomunicaciones)

9.5.2014 annettu yleinen televiestintälaki 9/2014 (Ley 9/2014, de 9 de mayo, General de Telecomunicaciones)

Varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavasta verosta 30.12.1987 annettu Guipuzkoan historiallisen alueen yleinen verolaki (Norma Foral General Tributaria, de 30 de diciembre de 1987, del territorio histórico de Guipuzkoa, del impuesto sobre transmisiones patrimoniales y actos jurídicos documentados).

Baskimaan itsehallintoalueen taloussopimuksesta 23.5.2002 annettu laki 12/2002 (Ley 12/2002, de 23 de mayo, por la que se aprueba el Concierto Económico con la Comunidad Autónoma del País Vasco).

Julkishallinnon omaisuudesta 3.11.2003 annettu laki 33/2003 (Ley 33/2003, de 3 de noviembre, del Patrimonio de las Administraciones Públicas).

Yhteenveto tosiseikoista ja menettelystä pääasiassa

- 1 Vodafone España, S.A.U. nosti 23.4.2018 kanteen Tribunal Económico-Administrativo Foral de Gipuzkoan 15.2.2018 tekemästä päätöksestä, jossa hylättiin Servicio de Impuestos Indirectos y Tributos Medioambientalesin (välillisten verojen ja ympäristöverojen yksikkö) 25.2.2016 antamat osittain hyväksytyt ratkaisut julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien yksinoikeudellisen käytön toimilupaa koskevan varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavan veron, varainsiirroista kannettava vero ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavan vero tai vastikkeellisista varainsiirroista kannettava vero, oma-aloitteisten ilmoitusten oikaisu- ja palautusvaatimuksiin.
- 2 Kanteessaan tämä yhtiö ilmoitti, että laadittuaan oma-aloitteiset ilmoitukset vastikkeellisista varainsiirroista kannettavaa veroa koskevan lainsäädännön perusteella, se katsoi, että ne olivat virheellisiä sekä suhteessa laskentaperusteeseen, mikä oikaistiin 25.2.2016 annetuilla ratkaisuilla, että siksi, että vero itsessään on Euroopan unionin lainsäädännön vastainen.
- 3 Diputación Foral de Gipuzkoa esitti 6.9.2018 vastauskirjelmän, jossa se hylkäsi väitetyn kaksinkertaisen verotuksen historiallisen alueen yleisen verolain veron ja maksun välisen eron perusteella.
- 4 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin antoi 23.1.2019 määräyksen, jolla se asetti asianosaisille määräajan, jonka kuluessa ne voivat esittää näkemyksensä tulkintakysymyksen esittämisestä unionin tuomioistuimelle sen selvittämiseksi,

miten on ymmärrettävä direktiivin 2002/20/EY 13 artiklan yhteensopivuus jäsenvaltion sellaiseen toimivaltaan määrätä radiotaajuuksien käytöstä perittäviä maksuja (nk. taajuusmaksu), jolla asetetaan toinen, sisäisestä yleisestä verosta (vero) johtuva maksu lisää, jossa julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien yksinoikeudellisen käytön hallinnollista toimilupaa pidetään vastikkeellisena varainsiirtona.

Kansallisessa tuomioistuimessa vireillä olevan asian asianosaisten keskeiset perustelut

- 5 Kantaja esittää mainittujen verojen kumoamista koskevan vaatimuksensa tueksi tiivistäen, että vastikkeellisesta varainsiirrosta kannettavan veron vaatimisesta aiheutuu Euroopan unionin oikeuden vastainen kahdenkertainen verotus suhteessa julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien varaamisen maksuun (tai taajuusmaksuun), josta nykyään säädetään 9.5.2014 annetussa yleisessä televiestintälaissa 9/2014 olevan liitteen I 3 kohdassa, mikä johtuu siitä, että sen säännösten mukaan verotettavana tapahtumana on julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien yksinoikeudellisen käytön hallinnollinen toimilupa, joka on peräisin varainsiirtoverosta annetun historiallisen alueen lain mukaan muodostuneesta toimiluvanhaltijan maksun ja vuosittaisen maksun (taajuusmaksu) 10 prosentin pääomittamisen perusteesta.
- 6 Seuraavaksi se käsitteli direktiivissä 2002/20 (valtuutusdirektiivi) ja erityisesti sen 12 ja 13 artiklassa tarkoitettua järjestelmää, jonka välitön vaikutus johtuu muiden seikkojen ohella unionin tuomioistuimen 12.7.2012 yhdistetyissä asioissa C-55/2011 antamasta tuomiosta, jossa asetetaan kielto, jonka mukaan jäsenvaltiot eivät voi periä muita kuin kyseisessä direktiivissä säädettyjä maksuja, mistä on aiemmin määrätty muiden muassa tuomiosta 18.9.2003, Albacom ja Infostrada (C-292/01 ja C-293/01, EU:C:2003:480) ja muissa mainituissa myöhemmin annetuissa tuomiosta. Kantaja vetoaa siihen, että vastikkeellisesta varainsiirrosta kannettavalla verolla ei taata resurssien optimaalista käyttöä ja tuo päätelmänä esiin, että sisäisten verokategorioiden runsaus on merkityksetöntä, kuten ilmenee unionin tuomioistuimen tuomiosta 18.1.2017, IRCCS- Fondazione Santa Lucia (C-189/15, EU:C:2017:17).
- 7 Diputación Foral de Gipuzkoa puolestaan hylkäsi kaksinkertaista verotusta koskevan väitteen sillä perusteella, että historiallisen alueen yleisessä verolaissa (16.2 §) veron ja maksun välillä on ero, ja ilmoitti, että varainsiirtovero on vero, jota sellaisena kannetaan hallinnollisista toimiluvista [historiallisen alueen lain 17/1987 lain 7.1.b §]. Tämän jälkeen se viitasi julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien varaamisen maksuun, josta on säädetty tässä asiassa merkitykselliseltä osin yleisessä televiestintälaissa 32/2003, jonka 49 §:ssä käsitellään näiden maksujen tavoitetta, ja päätteli, että verotettavana tapahtumana on tällaisen julkisen omaisuuden minkä tahansa taajuuden yksinoikeudellisen käytön varaaminen ja hallinnointikustannusten rahoittaminen, mistä se päättelee, että kyse ei ole kahdenkertaisesta verotuksesta, sillä varainsiirrosta kannettava

vero kannetaan hyödyntämisestä johtuvasta varallisuuden siirrosta, ei varaamisesta yksinoikeudelliseen käyttöön, kuten maksun osalla tapahtuu. Se tuo esiin sen, että direktiivin 2002/20/EY 12 ja 13 artiklassa ei rajoiteta jäsenvaltioiden yleistä valtuutta säätää muista verolajeista, kuten varainsiirrosta kannettavasta verosta tai yhteisöverosta, joita operaattorien pitää maksaa, ja se myös taloudellis-hallinnollista alueellista valituslautakuntaa seuraten lainaa vastaavien ylempien oikeusasteiden ja Madridin ja Galician tuomioistuinten tuomioita, joista se päätelee, että varainsiirrosta kannettava vero ei ole vastasuoritus televiestintäpalvelusta. Lopuksi se kiistää myös sisäisten verokategorioiden väitetyn merkityksettömyyden, koska on kyse muodoista, joissa on eri verotettava tapahtuma, samoin kuin yhteisöverossa tai arvonlisäverossa.

Yhteenveto ennakkoratkaisupyynnön perusteluista

- 8 Yleisessä televiestintälaissa, joka käsiteltävän konkreettisen tapauksen osalla on, nyt jo kumottu, 3.11.2003 annettu yleinen televiestintälaki 32/2003 (BOE nro 264, 4.11.2003), säädetään tietyistä alan maksuista, ja 49.3 §:ssä niistä todetaan että, ”ellei 2 momentista muuta johdu, julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien käytölle asetettujen maksujen [–] tavoitteena on tarve taata näiden resurssien optimaalinen käyttö ottaen huomioon käyttöön annetun omaisuuden arvo ja sen niukkuus. Tämä sama säännös nykyään toistuu uuden 9.5.2014 annetun yleisen televiestintälain 9/2014 71.3 §:ssä.

Kummassakin laissa olevassa liitteessä 1 on säädetty eri maksuista, myös julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien varaamisen maksusta, josta 3 kohdassa todetaan seuraavaa: ”Minkä tahansa julkista omaisuutta olevan radiotaajuuden varaamisesta yksinoikeudelliseen käyttöön tai erityiskäyttöön operaattorien toimesta yhdelle tai useammalle henkilölle tai elimelle kannetaan vuosittaista maksua, jonka ehdoista säädetään tässä momentissa. Maksuvelvollisten maksettavaksi tulevan maksun suuruuden määrittämisessä otetaan huomioon käyttöön annetun radiotaajuuden käytön markkina-arvo ja tuotto, jonka edunsaaja voi sen avulla saavuttaa [–]”.

Tämä on direktiivin 2002/20/EY 13 artiklassa sallittu taajuusmaksuksi kutsuttu maksu, jota kantajana olevalta teleoperaattoriyhtiöltä on ensiksi vaatinut alalla toimivaltainen valtion viranomaisen ja jonka tavoite ja takuut sisältyvät edellä mainittujen yleisten televiestintälakien säännöksiin.

- 9 Lisäksi Diputación Foral de Gipuzkoa, joka Espanjan kuningaskunnan kanssa tehdyn 23.5.2002 annetulla lailla 12/2002 hyväksytyn taloussopimuksen nojalla sääntelee ja hallinnoi tämän historiallisen régimen foral -järjestelmän historiallisella alueella valtion veroviranomaisen sijasta, on vaatinut kyseistä operaattoria suorittamaan varainsiirtoveroksi kutsutun yleisen veron vastikkeellisista varainsiirroista kannettavaa veromuotoa. Tässä tapauksessa sovellettavan sekä valtion että Gipuzkoa historiallisen alueen säädännössä

hallinnollisten toimilupien asettamista pidetään verotettavissa tapahtumissa varainsiirtona.

- 10 Edellä esitetyn perusteella ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin pohtii, onko aiheellista esittää tulkintaa koskeva SEUT 267 artiklan kysymys. Tätä varten, se katsoo, että näiden kahden sovelletun muodon yhteensopivuus on erittäin epävarmaa direktiiviin 2002/20 näkökulmasta ja että on kyse seikasta, jota ei ole käsitelty eikä selvitetty sovellettavien direktiivien osalla unionin tuomioistuinten oikeuskäytännössä, minkä vuoksi myötävaikutus on ehdottoman välttämätöntä ottaen erityisesti huomioon, että muut espanjalaiset tuomioistuimet ovat esittäneet näkemyksiä molempien verojen yhteensopivuudesta, joten ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin ei ole varma direktiivin yhdenmukaisesta soveltamisesta kantajana olevan operaattorin väittämän yhteensopimattomuuden suhteen.
- 11 On syytä panna merkille, että kantaja muistuttaa, että Espanjassa voimassa olevan yleisen televiestintälain (laki 9/2014) 64.5 §:ssä syyksi oikeuttavan asiakirjan peruuttamiseen katsotaan ”varainsiirroista ja asiakirjamuotoon saatetuista oikeustoimista kannettavan veron maksamatta jättäminen”, mikä voidaan hyvin ymmärtää niin, että lainsäätäjän tarkoituksen mukaan molemmat verot voivat tai niiden pitää olla olemassa samaan aikaan, ja vastikkeellisesta varainsiirrosta kannettava vero perustetaan luvan tosiasiallisiin ehdollistamisiin varten.
- 12 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin katsoo, ettei Vodafone España S.A.U. -operaattorin tulkintaa, joka perustuu unionin tuomioistuimen tuomioihin, esimerkiksi tuomioon, joka on annettu 12.7.2012 yhdistetyissä asioissa C-55/11, C-57/11 ja C-58/11, jotka myös koskevat Espanjan kuningaskuntaa, kun siinä katsotaan etteivät jäsenvaltiot voi periä muita kuin direktiivin 12 ja 13 artiklassa säädettyjä maksuja, heikkona Gipuzkoan historiallisen alueen hallinnon päinvastainen peruste, joka tukeutuu sen lainaamiin sisäisiin tuomioihin, siitä että taajuusmaksulla ja vastikkeellisesta varainsiirrosta kannettavalla verolla on eri verotettavat tapahtumat.
- 13 Kun lähtökohtana pidetään sitä, että yleisellä televiestintälailalla siirretään tällä alalla kansalliseen lainsäädäntöön direktiivin 12 ja 13 artikla, se mitä liitteen I 3 kohdan maksulla säädetään on ymmärrettävissä ainoastaan suhteessa julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien käyttöön oikeuttaviin asiakirjoihin sellaisina kuin ne on esitetty voimassaolevan lain 62 §:ssä. Se, mitkä tässä säännöksessä kuitenkin säädetään, eritellen yleinen, erityinen ja yksityisoikeudellinen käyttö ja säätäen asiakirjan tarpeesta ainoastaan kahden viimeksi mainitun osalla, on että ”julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien erityiskäyttö on sitä, jossa taajuuskaistat saatetaan jaettuun käyttöön operaattorien tai käyttäjien määrää rajoittamatta ja jossa tekniset ehdot ja ehdot palveluille vahvistetaan kussakin tapauksessa” ja ”julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien yksityisoikeudellinen käyttö on sitä, joka toteutetaan tiettyjen taajuuksien yksinoikeudellisena käyttönä tai käyttönä, jossa käyttäjien määrä on rajallinen, samalla fyysisellä soveltamisalalla”. 3 ja 4 momentissa viitataan tilanteisiin, joissa julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien käyttöoikeuksien myöntäminen

tapahtuu antamalla yleinen lupa tai yksittäinen lupa, ja 5 momentissa säädetään, että ”muissa edellisissä momenteissa tarkastelluissa tapauksissa oikeus julkista omaisuutta olevien radiotaajuuksien käyttöön edellyttää hallinnollista toimilupaa. Kyseisen toimiluvan myöntämisen edellytyksenä on, että hakijat ovat sähköisen viestinnän operaattoreita [– –]”.

- 14 Tämä kyseessä oleva julkisen omaisuuden erityinen tai alakohtainen oikeudellishallinnollinen järjestelmä ei poikkea miltään merkittävältä osalta siitä, josta säädetään yleisesti Espanjan kuningaskunnan julkishallinnon kaiken tyyppisen yhteiskunnan omaisuuden osalla julkishallinnon omaisuudesta 3.11.2003 annetun lain 33/2003 luvussa IV, 84–104 artikla, mistä voidaan päätellä, että televiestintäoperaattori, jolle on myönnetty tiettyjen taajuuksien yksinomainen toimilupa, kuten käsiteltävässä tapauksessa, saa samankaltaisen tosiasiallisen julkisen omaisuuden hallinnollisen toimiluvan kuin mistä on säädetty varainsiirtoverosta annetun Gipuzkoan historiallisen alueen lain 7.1.b) §:ssä, jonka sisältönä on kaikkien toimilupien tavoin yhteiskunnan omaisuuden määräaikainen yksinoikeudellinen käyttö, joka myönnetään maksun perusteella.
- 15 Tähän radioaaltojen toimilupaan ei siis sisälly mitään muista poikkeavaa varallisuuden siirtoa, ja televiestintäoikeus ja yhteinen yhteiskunnan hallinnollinen oikeus eivät ennakkoratkaisua pyytävän tuomioistuimen näkemyksen mukaan salli vastaajana olevan viranomaisen esittämää tulkintaa.
- 16 Edellä esitetyn perusteella sisäisellä ja teknisverotuksellisella erottelulla maksun ja veron välillä ei ole merkitystä direktiivin ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön kannalta. Direktiivin 13 artiklassa jäsenvaltioille annetaan oikeus vaatia ”maksuja” ja se, jonka maksamiseen operaattori on velvoitettu kyseisen radiotaajuuksia koskevan hallinnollisen toimiluvan saatuaan, ei ole vero vaan toimilupamaksu, ja tämän vuoksi yleisesti tilanteissa, joita varainsiirtoverosta annetun historiallisen alueen lain 7.1.b § koskee, ei ole ollut estettä sille, että samaan aikaan kannetaan sekä veroa, että toista maksua, julkista maksua tai vastasuoritusta, joka toimiluvanhaltijan on maksettava toimilupamaksuna, vaikka sitä tällä hetkellä luonnehditaan valtion yleisen verolain (17.12.2003 annettu laki 58/1003) 2-2.b §:ssä ja vastaavassa Gipuzkoan historiallisen alueen laissa maksuksi.
- 17 Ero sisäisen oikeuden maksun ja veron välillä, ja kuinka paljon huomioita halutaan esittää kummankin muodon tavoitteen käsitteellisestä erosta ja niiden tosiasiallisista syistä, kuitenkin menettää täysin merkityksensä, kun direktiivissä 2002/20 kielletään kahden tai useamman maksun asettaminen operaattoriyhtiön samalle oikeudelle käyttää radiotaajuutta yksityisoikeudellisesti, tai toisin sanoen samalle ”veron kohteelle” minä tahansa maksuna tai varallisoikeudellisena suorituksena, joka tulee direktiivin 13 artiklassa säädettyjen lisäksi, ja tämän yleisen kiellon piiriin kuuluvat kaikki sisäisen oikeuden muodot, riippumatta siitä, kuinka hienoja niiden väliset perspektiivit tai niille asetettavissa olevat käsitteelliset erot ovat, ja erityisesti silloin, kun kyseinen kiello koskee yleistä

verotusjärjestelmää ja sen yhteisiä kategorioita, kuten vastikkeellisesta varainsiirrosta kannettavaa veroa.

- 18 Tämä on pääteltävissä erittäin merkittävistä Euroopan unionin tuomioistuimen kappaleista, jotka sisältyvät tuomioon 12.7.2012, Vodafone España ja France Telecom España (C-55/11, C-57/11 ja C-58/11, EU:C:2012:446), erityisesti 26–28 kohta, jossa se on todennut, että ”jäsenvaltiot eivät voi periä sähköisten viestintäverkkojen tai -palvelujen tarjoamisesta muita kuin kyseisessä direktiivissä säädettyjä maksuja” ja että ”valtuutusdirektiivi ilmenee enimmäisdirektiivinä, niin, että sen puitteissa jäsenvaltiot eivät voi periä sähköisten viestintäverkkojen tai -palvelujen tarjoamisesta muita kuin kyseisessä direktiivissä säädettyjä maksuja. Yhteisiltä puitteilta, joiden perustaminen on direktiivin tarkoituksena, vietäisiin tehokas vaikutus, jos jäsenvaltiot voisivat vapaasti päättää alan yrityksiltä perittävistä veronluonteisista maksuista.” Espanjan Tribunal Supremo (ylin tuomioistuin) on omaksunut tämän oikeuskäytännön täysin.
- 19 Ennakkoratkaisua pyytävä tuomioistuin, esitettyään aluksi kielteisen näkemyksensä molempien maksujen yhteensopivuudesta, esittää huomioita, joihin se tästä huolimatta tukeutuu ennakkoratkaisupyyntönsä esittämiseksi, valituksen tekemisen mahdollisuuden ollessa lisäksi näköpiirissä siinä tilanteessa, että voidaan todeta ilmeinen ristiriita sen antaman tuomion ja unionin tuomioistuimen oikeuskäytännön välillä. Tässä tarkoituksessa, taustalla hyvin tunnettu 6.10.1982 annettu tuomio Cilfit ym. (283/81, EU:C:1982:335), se mainitsee useita tätä näkemystä tukevia tuomioita: tuomio 30.1.2019, Belgia v. komissio (C-587/17 P, EU:C:2019:75); tuomio 15.3. 2017, Aquino (C-3/16, EU:C:2017:209), 31–33; tuomio 17.7.2014, Torresi (C-58/13 ja C-59/13, EU:C:2014:2088), 32 kohta; tuomio 9.9.2015, X ja van Dijk (C-72/14 ja C-197/14, EU:C:2015:564), 53 kohta; tuomio 6.10.1982, Cilfit ym., (283/81, EU:C:1982:335).